

7. ข้อพิพาททางกฎหมาย

ณ วันที่ **30 มิถุนายน 2555** บริษัท ไม่มีข้อพิพาททางกฎหมายที่คดีอาจมีผลกระทบต่อการค้าดำเนินธุรกิจของบริษัทอย่างมีนัยสำคัญ และบริษัท ไม่มีข้อพิพาททางกฎหมายที่คดีอาจมีผลกระทบต่อสินทรัพย์ของบริษัทที่มีจำนวนสูงกว่าร้อยละ 5 ของส่วนของผู้ถือหุ้น

ณ วันที่ **30 มิถุนายน 2555** บริษัท เบคเตอร์ เวิลด์ จำกัด (มหาชน) (“**BWG**”) ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท (ดูรายละเอียดในส่วนที่ 2 ข้อ 8 โครงสร้างเงินทุน) มีข้อพิพาททางกฎหมาย ดังนี้

1) ข้อพิพาทที่ **BWG** อยู่ในฐานะเป็นผู้ร้องสอด ในปี **2546** ได้มีกลุ่มบุคคลร่วมกันฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง โดยมีหน่วยงานทางราชการ และเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และละเลยต่อหน้าที่ ในชั้นก่อนการออกใบอนุญาตประกอบกิจการของหน่วยงานราชการให้แก่ **BWG** มีความไม่ถูกต้อง และร้องขอให้ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงงานรับฝังกลบ สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วที่ไม่อันตราย และเป็นอันตราย และให้เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และให้ทาง **BWG** ชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดให้กับราษฎรที่เดือดร้อน ซึ่งศาลปกครองกลางได้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ **13 กุมภาพันธ์ 2547** และพิจารณาให้ **BWG** เป็นผู้ร้องสอดในฐานะคู่กรณีฝ่ายที่ **3**

ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษายกฟ้องคดีดังกล่าวเมื่อวันที่ **15 มีนาคม 2550** ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์ไปยังศาลปกครองสูงสุด **BWG** ได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเมื่อวันที่ **3 สิงหาคม 2550** เพื่อขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาขึ้นตามศาลปกครองกลาง โดยให้ยกฟ้องอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้รับคำแก้อุทธรณ์ของ **BWG** ไว้พิจารณาแล้ว

ที่ปรึกษากฎหมายของ **BWG** ได้ให้ความเห็นทางคดีดังกล่าวว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะใช้สิทธิอุทธรณ์เพื่อกัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองกลางก็ตาม แต่เนื่องจากคดีนี้ศาลปกครองกลางได้มีคำวินิจฉัยในเนื้อหาของคดีครอบคลุมครบถ้วน ทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมาย จึงน่าเชื่อได้ว่า ผลของคำพิพากษาน่าจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับที่ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษาให้ยกฟ้อง อย่างไรก็ตาม หากศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ซึ่งขาดผลของคดีอาจส่งผลกระทบต่อการค้าประกอบธุรกิจ และความรับผิดชอบทางกฎหมายของ **BWG** ดังนี้

ก) ผลกระทบต่อการประกอบธุรกิจของ **BWG**

หากศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่าผู้ถูกฟ้องคดีกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ **BWG** อาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน หรือใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และอาจต้องหยุดดำเนินกิจการโรงงานรับฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ไว้ชั่วคราวจนกว่าจะได้รับใบอนุญาตใหม่ ซึ่ง **BWG** เชื่อมั่นว่าทางหน่วยงานราชการสามารถออกใบอนุญาตใหม่ที่ถูกต้องตามกฎหมายให้กับ **BWG** เสร็จสิ้นโดยเร็ว เพื่อให้ **BWG** สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้โดยเร็วที่สุด

ข) ความรับผิดชอบทางกฎหมายของ **BWG**

ในคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ขอให้ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ **BWG** ชดใช้ค่าเสียหายให้กับราษฎรที่เดือดร้อน ศาลปกครองกลางได้พิพากษายกฟ้องและวินิจฉัยในประเด็นนี้ว่า คำขอเป็นเพียงการกล่าวรวมๆ เท่านั้น ไม่ได้ระบุว่าเกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีรายใด จำนวนเท่าใด กรณีนี้จึงไม่มีลักษณะเป็นคำขอที่ศาลจะพิจารณาให้ได้ ซึ่งคำขอส่วนนี้ได้ ซึ่งคำขอส่วนนี้ได้ถึงที่สุดไปแล้ว เพราะฝ่ายผู้ฟ้องคดีไม่ได้หยิบยกประเด็นเรื่องค่าเสียหายนี้ขึ้นมาว่ากล่าวในศาลปกครองกลาง

2) ข้อพิพาทจากคดีอาญาที่ฟ้อง **BWG** และผู้บริหาร **BWG** ในฐานะร่วมกัน ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในปี 2550 ได้มีกลุ่มบุคคลร่วมกันฟ้องคดีอาญาต่อศาลจังหวัดสระบุรี กล่าวหาว่า **BWG** และกรรมการผู้มีอำนาจลงนามของ **BWG** จำนวน 3 ท่าน ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ทำให้เกิดกลิ่นเหม็น นำมาเสียดก่อให้เกิดอันตรายความเสียหาย และความเดือดร้อนแก่โจทก์ที่พักอาศัยอยู่ใกล้ชิดหรือติดต่อกับพื้นที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่มีการนำกากอุตสาหกรรมเข้ามาฝังกลบ ทั้งนี้ ศาลได้มีคำสั่งนัดไต่สวนมูลฟ้องในวันที่ 4 ธันวาคม 2550 ซึ่ง **BWG** ชี้แจงว่าได้ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 อย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด โดยมีการรายงานผลการดำเนินงานของ **BWG** เป็นประจำและสม่ำเสมอ ตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด และไม่เคยปรากฏว่า **BWG** ได้รับแจ้งจากพนักงานเจ้าหน้าที่ว่า **BWG** ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ดังที่โจทก์กล่าวอ้างแต่อย่างใด

เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2551 ศาลจังหวัดสระบุรีได้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ได้ยื่นฟ้อง **BWG** และกรรมการผู้มีอำนาจในข้อหาว่าร่วมกัน ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่เนื่องจากตลอดระยะเวลาในการประกอบกิจการของ **BWG** ที่ผ่านมานั้นปัจจุบันนี้ ไม่ปรากฏว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลกิจการของ **BWG** จะได้ออกคำสั่งทางวาจาหรือลายลักษณ์อักษรว่า **BWG** ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด ดังนั้นศาลจังหวัดสระบุรีจึงได้มีคำพิพากษายกฟ้องคดีดังกล่าว เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2553 แต่กลุ่มบุคคลดังกล่าวไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลจังหวัดสระบุรี จึงได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของต่อศาลจังหวัดสระบุรีต่อศาลอุทธรณ์ภาค 1 ตามอุทธรณ์ของกลุ่มผู้ฟ้องคดี ฉบับลงวันที่ 11 สิงหาคม 2553 และศาลอุทธรณ์ภาค 1 ได้มีคำพิพากษายืนตามศาลชั้นต้น ให้อยกฟ้องคดีนี้ และคดีถึงที่สุดแล้ว

3) เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2552 ศาลปกครองกลางได้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกล่าวหา นายกรัฐมนตรี ว่าปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า ตามความนิยามตรา 9 วรรคแรก(2) ของพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 โดยศาลเห็นว่า **BWG** อาจได้รับผลกระทบจากคำพิพากษาของศาลจึงได้กำหนดให้ **BWG** เป็นคู่กรณีฝ่ายที่ 3 และให้เรียกว่าเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 โดยผู้ฟ้องคดีได้มีคำขอให้ศาลกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนมีคำพิพากษา เพื่อขอให้ยุติการดำเนินการบ่อฝังกลบไว้เป็นการชั่วคราว ตามคดีหมายเลขคำที่ 863/2552 รวมไปถึงคำฟ้องด้วยนั้น ทั้งนี้ เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2552 ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งยกคำขอกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยให้เหตุผลว่ายังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่แน่ชัดว่า ผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและสิ่งแวดล้อมเกิดจากการประกอบกิจการ โรงงานฝังกลบกากขยะอุตสาหกรรมแต่อย่างใด และยังไม่เห็นเหตุผลเพียงพอที่ศาลจะนำมาตราการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษตามคำขอของผู้ฟ้องคดีมาใช้ได้

สำหรับคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจะเป็นจริงหรือไม่นั้นจะต้องมีการพิสูจน์กันต่อไป โดยขณะนี้ได้ผ่านขั้นตอนการยื่นแก้คำคัดค้านคำให้การไปแล้ว และอยู่ระหว่างรอศาลนัดหมายเพื่อกำหนดวันนัดพิจารณาครั้งแรกต่อไป อย่างไรก็ตาม หากข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามฟ้องขอเขตอำนาจของศาลปกครองก็มีอำนาจแต่เพียงมีคำพิพากษาให้นายกรัฐมนตรี ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามที่มีบัญญัติไว้ใน มาตรา 72 (2) ของ พรบ.จัดตั้งศาลปกครอง ดังกล่าวคือสั่งให้นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้าหน่วยงานทางปกครอง ปฏิบัติตามหน้าที่ภายในเวลาที่ ศาลปกครองกำหนดที่ปรึกษากฎหมายของ **BWG** จึงมีความเห็นเกี่ยวกับผลของคำพิพากษาดังกล่าวว่าจะส่งผลกระทบต่อกิจการของ **BWG** เพราะหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการตรวจสอบการประกอบกิจการของ **BWG** มาอย่างต่อเนื่องแต่ไม่พบว่า **BWG** มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติหรือข้อบังคับตามกฎหมายแต่อย่างใด

4) เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2552 ศาลแพ่งได้รับคำฟ้องจากลูกค้ารายหนึ่งซึ่งได้ยื่นฟ้องบริษัท โดยกล่าวหาว่า BWG เรียกเก็บค่าสินค้าในรอบปี พ.ศ. 2551 เกินกว่าที่ได้ตกลงกันไว้ในสัญญาจำนวน 6,376,054.04 บาท แต่จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า BWG เรียกเก็บเงินถูกต้องตามข้อตกลงในสัญญาทุกประการ โดยไม่เคยปรากฏว่ามีการทำสัญญากันใหม่แต่อย่างใด ดังนั้นแม้สัญญาดังกล่าวจะสิ้นสุดลงแล้วก็ตาม ก็ยังคงต้องใช้ข้อตกลงในสัญญาฉบับเดิมนั้นต่อไป จนกว่าจะได้ตกลงเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขราคาค่าว่าจ้างตามสัญญาดังกล่าว ซึ่งศาลได้มี คำพิพากษาเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2554 ให้ยกฟ้องโจทก์ ซึ่งต่อมาเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2554 โจทก์ได้ยื่นอุทธรณ์คดีต่อศาลแพ่งและจำเลยได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2554 จึงต้องรอผลของคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ต่อไป อย่างไรก็ตามสำนักงานมีความเห็นว่าศาลอุทธรณ์ น่าจะมีคำพิพากษายืนตามศาลชั้นต้น คือให้ยกฟ้องโจทก์ ด้วยเหตุผลเดียวกันกับที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา

5) เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2553 ได้มีกลุ่มบุคคลฟ้องคดีต่อศาลแพ่ง ตามคดีหมายเลขคำที่ 4906/2553 โดยกล่าวหาว่า BWG กระทำละเมิด ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ BWG ชดใช้ค่าเสียหายรวมกันเป็นเงินทั้งสิ้น 2,006 ล้านบาทเศษ และมีคำสั่งห้ามมิให้ BWG ประกอบกิจการทั้งปวงอันเป็นการก่อให้เกิดมลพิษ หรืออันเป็นการสร้างเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีอีกต่อไป

ที่ปรึกษากฎหมายของ BWG ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับผลของคดีนี้ว่า กลุ่มบุคคลที่ฟ้องต่อศาลแพ่งในคดีนี้ เป็นกลุ่มบุคคลเดียวกันกับที่ฟ้องในคดีศาลปกครอง โดยได้นำเอาข้อเท็จจริงเดิมที่ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษายกฟ้องไปแล้วนั้น มาเป็นมูลเหตุในการฟ้องคดีแพ่งอีก ซึ่งศาลแพ่งน่าจะมีคำพิพากษายกฟ้องเพราะคำฟ้องของโจทก์เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและเสียดสิทธิต่อผู้ฟ้องคดีนี้ เนื่องจากการฟ้องคดีได้ล่วงเลยเกินกว่าเวลาที่กฎหมายกำหนด ประกอบกับศาลปกครองกลางได้เคยมีคำวินิจฉัยแล้วว่ายังไม่ปรากฏหลักฐานยืนยันว่าการประกอบกิจการของ BWG ที่ผ่านมา ได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย ก่อให้เกิดมลพิษ หรือสร้างเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ชุมชนข้างเคียง อันเป็นมูลเหตุของการละเมิดตามฟ้องแต่อย่างใดทั้งสิ้น